

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τη μυστική των περιπέτειών

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και η Λύκαινα σηκώνοντας τη σφύρα της με τα δύο της χέρια, την κατάφερε με όλη της τη δύναμη απάνω στην πόρτα, η οποία κλονίστηκε.

— Είνε καρφωμένη απ' έξω ! Βγάλε τ'α καρφιά ! τής φώναξε ο Γκαγιάρ με φωνή που μόλις ακουγόταν.

Τότε η Λύκαινα γονάτισε και με την αίχμη του σφυριού, με τα δάχτυλά της και τα νύχια της που τ'α καταμάτωσε, κατάρθρωσε να τραβήξει τ'α μεγάλα καρφιά, με τ'α όποια ήταν καρφωμένη η πόρτα, μέχρις ότου την άνοιξε έντελως.

Ο Γκαγιάρ κυτάχλωμος, φάνηκε τότε στο άνοιγμα τής πόρτας και ριχτηκε στην άγκαλιά της Λύκαινας.

— Τέλος πάντων σέ θέλω, σέ κρατάω, σέ έχω δικό μου ! φώναξε η Λύκαινα, σφίγγοντάς τον με λαχτάρα σ'α δυνατά μπράτσα της.

— Έπειτα συγκρατώντας τον τόν βοήθησε να καθίση σ' ένα ξύλινο κάθισμα που ήταν στο διάδρομο. Ο Γκαγιάρ ήταν τόσο εξαντλημένος, ώστε επ' αρκετή ώρα απόμεινε άμιλητος.

Η Λύκαινα είχε σώσει τόν έραστή της τη στιγμή ακριβώς που έκείνος, εξαντλημένος, άπελπιόμενος, ένοιωθε τήν τελευταία του στιγμή να πλησιάζει, όχι τόσο από τήν έλλειψη τροφής, όσο από τήν έλλειψη άέρας, γιατί η Πλωσκού, απάνθρωπη και σκληρή, είχε θουλώσει με στουπί και τις ελάχιστες τρύπες τής πόρτας και τού παραθύρου.

Τρέμοντας από χαρά κ' εύτυχια, με τ'α μάτια δακρυσθέντα, η Λύκαινα, γονατιστή, παρακολούθησε και τις ελάχιστες κινήσεις τής φυσιογνωμίας τού φίλου της, ό οποίος συνεχρόταν σιγά-σιγά, αναπνέοντας τόν καθαρό άέρα. Τέλος, σήκωσε τού κεφάλι του, έβγαλε ένα στεναγμό κ' άνοιξε τ'α μάτια του.

— Πώς είσαι, Γκαγιάρ μου ; τόν ρώτησε η νέα γυναίκα με άγωνία.

— Καλύτερα... ψιθύρισε έκείνος.

— Θέλες τίποτε ;... Νερό ; ψωμί ;

— Όχι... τίποτε τής άπάντησε ο Γκαγιάρ που άνακτοσε σιγά-σιγά τις δυνάμεις του. Άέρα !... "Ω ! ν' άνασάνω !... Άέρα !... Τίποτε άλλο δέν θέλω...

Η Λύκαινα, άν και κινδύνευε να κοπή, έσπασε με τις γροθιές της τ'α τέσσερα τζάμια ενός παραθύρου, γιατί για να τόν άνοιξη, έπρεπε πρώτα να τραβήξει ένα μεγάλο τραπέζι που ήταν μπροστά και θά περνούσε άρκετή ώρα.

— "Ω άνάσανα !... Τού κεφάλι μου έλαφρώνει ! φώναξε ο Γκαγιάρ αναπνέοντας τόν βροσερό άέρα, που μπήκε απ' έξω. "Ω ! θά πέθανα, γενναία μου Λύκαινα, άν δέν ήσουν εσύ...

— Μήπως πενάς ;

— Όχι, νοιώθω μεγάλη άδυναμία... Αυτό που με σκότωνε ήταν ότι δέν είχα ν' αναπνεύσω καθαρό άέρα... Θάσκαζα !... Θά πάθαινα άσφυξία... "Ω ! τί τρομερό πράγμα !... Μά τώρα ξαναγεννήθηκα... Θυγήκα από τόν τάφο, χάρις σέ σένα !... — Μά τ'α χέρια σου γιατί είνε σακατεμένα έτσι ; ρώτησε η Λύκαινα.

— Η άδερφή μου η Πλωσκού μου τ'α κατακομάτισε μ' ένα τσεκούρι τήν ώρα που προσπαθούσα να τούς έμποδίσω να καρφώσουν τού παράθυρό μου... — "Ω ! τ'α σκυλλιά !... Ξέρεις, σκόπευαν να πούν σ'όν κόμο ότι πέθανες από άρρώστεια... Η μάνα σου είχε άρχισει κιόλας να λήη δεξιά κ' άριστέρα πώς ήσουν έτοιμοθάνατος... Άκούς ; Η μάνα σου !... Αύτη που σέ γέννησε !

— "Ω, μη μου τήν αναφέρεις, σέ παρακαλώ, είπε ο Γκαγιάρ με πίκρα.

— Έπειτα προσέχοντας πώς η Λύκαινα ήταν μουσκεμα, τή ρώτησε ξαφνιασμένος:

— Τι έπαθες και είσαι έτσι ;... Τ'α μαλλιά σου στάζουν νερό... Είσαι με τού ποικάμισο... Τ'α ρούχα σου είνε μουσκίδι... — Δέν είνε τίποτε... Έμαθα ότι κινδύνευες, δέν θήρκα θάρ-

κα για να περάσω στο νησί και ήρθα κολυμπώντας. — "Ω ! γενναία μου Λύκαινα ! φώναξε ο Γκαγιάρ, σφίγγοντας τ'α χέρια της. Μά εσύ, Θεέ μου, είσαι παγωμένη... τρέμεις... Νά, εκεί είν' ένα έπανωφόρι τής Πλωσκούς... Πάρ' το και τυλίξου...

— Μά...

— Κάνε ό,τι σού είπα.

Η Λύκαινα φόρεσε τού έπανωφόρι τής Πλωσκούς και ξαναγύρισε κοντά σ'όν Γκαγιάρ, ό οποίος τήν κύτταζε γυμτευμένος και είπε:

— "Ω ! κινδύνευες να πνιγής έξ αίτίας μου...

— Καθόλου... Άπενατίας έσωσα μιά δυστυχημένη νέα που πνιγόταν στο ποτάμι...

— Και που είνε αύτη η κοπέλλα τώρα ;

— Κάτω, με τ'α παιδιά... Προσπαθού να τήν συνεφέρουν...

— Και ποιά είνε αύτη η νέα ;

— "Ω ! νάξερεις, τί περίεργη και τί εδτυχής σύμπτωσης είνε για μένα η σωτηρία της. Τήν κοπέλλα αύτη τη γνωρίζω με φυλακή και τη λάτρευσα, όσο καμιά άλλη σ'όν κόσμο... Μά πρέπει να τη γνωρίσης για να δής τί είνε...

— Τότε πάμε κάτω... Ίσως η φτωχή κοπέλλα χρειάζεται τη βοήθειά μας...

— Πάμε, τού άπάντησε η Λύκαινα, πιάνοντάς τον από τού μπράτσο για να τόν βοηθήσει να κατέβη τη σκάλα...

Πριν απ' αυτούς όμως άς οδηγήσουμε τόν άναγνώστη μας κοντά στην Κελαδίστρα.

Δ'

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΓΚΡΙΦΦΟΝ

Ο Φραγκίσκος κ' η Άμαντίνα είχαν πειά μεταφέρει τη Μαριάνθη κοντά στη φωτιά, στήν κουζίνα, όταν ο κόμης ντέ Σαιν Ρεμί και ο δόκτωρ Γκριφφόν, οι όποιοι είχαν περάσει με μιά θάρκα στο νησί τού Χαλαστή, μπήκαν στο σπίτι τών Γκαγιάρ.

Ένώ τ'α παιδιά έρριχναν έζλα στο τζάκι για να θουαώσουν τη φωτιά, ο δόκτωρ Γκριφφόν είχε άρχισει να περιποιήται τήν άναίσθητη νέα.

— Η δυστυχημένη ! Έλεγε ο κόμης με λύπη. Είνε μόλις δεκαεφτά χρόνων. Τί λέτε, γιατρέ ; Πώς τήν θρίσκετε ;

— Ο σφυγμός της μόλις άκούγεται... Είνε μελανιασμένη όλόκληρη... άπάντησε ο δόκτωρ.

— Δέν υπάρχει καμιά έλπίδα ; ρώτησε ο κόμης, άναπόλονα.

— Πολύ λίγες έλπίδες... Τ'α έκρα της είνε παγωμένα... Πάντως ένώ θά κάνω τ'α άδύνατα δυνατό για να τη σώσω...

Και άρχισε να κάνει τεχνητή άνασπώ στη νέα, τής όποίας τ'α μάγουλα χρωματίστηκαν σέ λίγο έλαφρά.

Τη στιγμή έκείνη κατέθηκε κ' ο Γκαγιάρ στηρίζόμενος στο μπράτσο τής Λύκαινας.

Ο γιατρός και ο κόμης γύρισαν και τούς κύτταξαν ξαφνιασμένοι. Ο κόμης μάλιστα, θλέποντας τη γλωμάδα τού έραστου τής Λύκαινας και τ'α καταματωμένα του χέρια, ρώτησε:

— Ποιάς είνε αυτός ο νέος ; ...

— Ο άνδρας μου ! άπάντησε η Λύκαινα, κυττάζοντας περιφρανα τόν Γκαγιάρ.

Τότε ο κόμης γύρισε πρός τόν Γκαγιάρ και τού είπε:

— Έχετε, κύριε, μιά σύζυγο, άγαθή και άνδρεια. Τήν είδα τήν ώρα, που έσωζε τη φτωχή αύτη κοπέλλα, είδα τήν έξαιρετική της γενναϊότητα...

— Άλήθεια, κύριε, είνε γενναία κ' άγαθή η γυναίκα μου, άπάντησε ο Γκαγιάρ, κυττάζοντας τη φίλη του μ' έρωτική πε-

Ο Γκαγιάρ, κατ'άχλωμος, φάνηκε στο άνοιγμα τής πόρτας...

ριπάθεια. Ναι, είνε γενναία... Κι' έμένα τον ίδιο μ' έβωσε από αγουρο θάν.τ...
 — Και σένα ; ρώτησε ό κόμης ξαφνιασμένος.
 — Μά δέν βλέπετε τά χέρια του... τά φτωχά !... είνε ή Λύκαινα... Κυττάχτε τα !... Είνε γεμάτα αίματα !...
 — Ω ! φώναξε ό κόμης. 'Ο δυστυχισμένος έχει τά χέρια του καταπατωμένα. Δείτε, γιατρέ...
 'Ο δόκτωρ Γκριφφόν πλησίασε τόν Γκαγιάρ και κυττάζοντας τά χέρια του, ειπέ:
 — Άνοιξε κά κλείσε και πάλι τό χέρι σου γιά νά ιδώ...
 'Ο Γκαγιάρ συμμορφώθηκε μέ τήν υπόδειξη του γιατρού, μολοντί πόνεσε πολύ...
 'Ο γιατρός σήκωσε τούς ώμους του, πλησίασε τή Μαριάνθη και ειπέ:
 — Τίποτε... 'Η πληγή είνε έλαφριά... Κανείς από τούς τένοντας δέν έπαθε τίποτε... Έντός οχτώ ημερών τό παλληκάρι θά μπορη νά χρησιμοποιή τά χέρια του.
 — Άλθθεια, Έξοχώτατε, δέν υπάρχει κίνδυνος νά μείνη ό άνδρας μου σημαδεμένος ; ; ; φώναξε ή Λύκαινα μ' ευγνωμοσύνη.
 'Ο δόκτωρ Γκριφφόν κούνησε καταρατικά τό κεφάλι του.
 — Άμ' ή Κελαϊδίστρα, Έξοχώτατε, θά ζήση κι' αυτή ή δυστυχισμένη ; ρώτησε ή Λύκαινα. "Ω! πρέπει νά ζήση !... Έγώ κι' ό άντρας μου τής χρωστάμε τόσα !...
 Και γυρίζοντας πρós τόν Γκαγιάρ έπρόσθεσε:
 — Αυτή ή κοπέλλα μ' έκανε άλλον άνθρωπο !...
 — Τί αγγελικό πρόσωπο πού έχει ! ειπέ ό Γκαγιάρ κυττάζοντας μέ θαυμασμό τή Μαριάνθη. "Ω! θά ζήση, θά ζήση, Έξοχώτατε ;
 — Δέν ξέρω τίποτε ακόμα, άπάντησε ό δόκτωρ. "Άλλά πέστε μου πρώτα, μπορεί νά μείνη εδώ ; ; ; Θά έχη τίς περιποιήσεις πού τίς χρειάζονται ;
 — Έδώ ; φώναξε ή Λύκαινα μέ φόκη. Μά εδώ σκοτώνουν τόν κόσμο.
 — Σώρα ! Σώρα ! τής ειπέ ό Γκαγιάρ.
 'Ο κόμης και ό δόκτωρ κύταξαν τή Λύκαινα μέ άπορία.
 — Πραγματικά τό νησί και τό σπίτι αυτό έχουν πολύ κακή φήμη... ειπέ κατόπι ό δόκτωρ τόν κόμητα μέ σιγαλή φωνή.
 — Και πώς έγιναν έτσι τά χέρια σου ; ρώτησε έπειτα τόν Γκαγιάρ.
 — Δέν είνε τίποτε, άφέντη... Μάλωσα εδώ μέ κάποιον... 'Η κοπέλλα όμως αυτή δέν μπορεί νά μείνη σ' αυτό τό σπίτι... Ούτε έγώ θα μείνω... ούτε ή γυναίκα μου... ούτε τ' αδελφία μου... 'Εμείς θα φύγουμε γιά πάντα άπ' αυτό τό νησί !...
 — Ω! τί εύτυχία ! φώναξε ή 'Αμαντίνα κι' ό Φραγκίσκος.
 — Άλλά τότε τί θά γίνει ; ρώτησε ό δόκτωρ κυττάζοντας μέ άπορία τή Μαριάνθη. Είνε άδύνατον νά μεταφερθί αυτή ή νέα στό Παριαί, στήν κατάστασι πού βρίσκεται... "Α! Βρήκα μία λύσι !... Θά τήν μεταφέρουμε στό σπίτι μου... 'Εκεί έλπίζω πώς θά καθορώσω νά τή σώσω...
 — Τη φτωχή κοπέλλα ! ειπέ ό κόμης. "Όσο τή θέλω, τόσο περισσότερη συμπάθεια νιώθω γι' αυτή...
 — Ω ! έχετε δίκη νά τή συμπασθή !... φώναξε ή Λύκαινα. Αυτή ή νέα είνε πραγματικός άγγελος...
 — Και τήν ξέρεις ; ρώτησε ό κόμης.
 — Άν τήν ξέρω !... Σ' αυτήν χρωστάω τό όρι μεταμορφώθηκα... ότι άπ' ένα άγρίμι πού ήμουν έγινε γυναίκα μέ καρδιά. Σώνοντάς της τή ζωή, δέν τής πλήρωσα τίποτε άπ' όσα τής χρωστάω...
 — Και πώς έπесе στό ποτάμι ;
 — Ξέρω κι' έγώ...
 — Και πώς τή λένε ;
 — Κελαϊδίστρα, άπάντησε ή Λύκαινα.
 — Πάμε τώρα ! ειπέ ό δόκτωρ διακόπτοντας τή συνομιλία. Πρέπει νά τή μεταφέρουμε στή θάρακα.
 Μετά μισή ώρα, ή Μαριάνθη, ή όποια είχε ανακτήσει έν τώ μεταξύ, τίς αισθήσεις της, θρικόταν στό σπίτι του δόκτωρος Γκριφφόνκαι ζεσταινόταν κοντά στή φωτιά έπιτηρουμένη άπ' τήν Λύκαινα κι' άπ' τή γυναίκα του κηπουρού του δόκτωρος.
 'Ο Γκαγιάρ είχε φύγει γιά τό Παριαί μαζί μέ τό Φραγκίσκο και τήν 'Αμαντίνα. 'Η Λύκαινα θά πήγαινε νά τόν συνεντήση εκεί, μόλις ή Κελαϊδίστρα θά θρικόταν έκτός κινδύνου.
 Τό νησί του Χαλαστή είχε μείνει έρημο.

Ε'

ΚΟΜΗΣ ΣΑ ΣΑΡΡΑ ΚΑΙ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

"Όπως είδαμε σέ προηγούμενα κεφάλαια, ή κόμησσα Σάρρα, μή μπορώντας μέ άλλον τρόπο νά κάνει πάλι δικότης τό Ροδόλοφο, είχε άποφασίσει νά καταφύγη σέ μία μηχανορραφία: Θά προσπαούσε νά πείση τόν πρίγκιπα ότι ή κόρη πού είχε άποκτήσει μαζί της δέν είχε πεθάνει και νά τόν ξεγελάση παρουσιάζοντάς του ως κόρη του μία όρφνη πού θά τήν μαζέυε από τούς δρόμους. Ζήτησε γι' αυτό, όπως είδαμε, τή συνδρομή του Ζάκ Φεράν, μά ό συμβολαιογράφος δέν θέλωσε νά τή βοηθήση. 'Η Σάρρα, ώστόσο, δέν άπελπίστηκε και κατέφυγε στήν Κουκουβάγια, ή όποια είχε άπαγάγει και έντολήν της, τή Μαριάνθη από τό άγρόκτημα του Βουκεβάλ.
 Τήν κάλεσε λοιπόν στό μεγάλο της και τής ειπέ:
 — Κυρά μου, έσύ είσαι γυναίκα έπιτήδεια, τολημρή και μυστική...
 — Έτσι μου φαίνεται και μένα, άπάντησε ή Κουκουβάγια πρόσχαρα. Θάρρώ πώς δέν έπήγε άσχημή ή άπαγωγή τής κοπέλλας από τό Βουκεβάλ... Τώρα θρικόται στή φυλακή του 'Αγίου Λαζάρου και δέν θά βγη από κει, άν δέν περάσουν δύο μήνες...
 — Δέν πρόκειται τώρα γι' αυτή... Άλλά γιά κάτι άλλο...
 — Λέγε μου, τί θέλεις. Φτάνει νά καθεβαίνης παράδες κ' είμαι προθυμή νά σκοτώσω όποιον θέλεις.
 'Η κόμησσα Σάρρα δέν μπόρεσε νά καταστειλή μία κινήσι άβία, καθώς άκουσε αυτά τά λόγια.
 — Έσύ, τής ειπέ, πού ξέρεις τί φτωχολογία θά μπορούσες, φαντάζομαι, νά μου θρής καμιά κοπέλλα όρφνη πού νάχασε τούς γονείς της, από μικρή. Πρέπει όμως νά είνε όραία, στό πρόσωπο, νά έχη γλυκούς τρόπους και νά μήν είνε παραπάνω από δεκαεφτά χρόνια.
 — Μά τέτοια όπως τή ζήτς, άρχόντισσά μου, είνε ή Κελαϊδίστρα.
 — Ποιά Κελαϊδίστρα ;
 — 'Η κοπέλλα πού κλέψαμε από τό Βουκεβάλ. Αυτή είνε όμορφη σαν τά κρία νερά και δέν είνε παραπάνω από δεκαεφτά χρόνια... Είνε σαν νά τήν είχες παραγγείλια... Αότην τήν κοπέλλα μου τήν παράδωσα εδώ και δέκα χρόνια ό Ζάκ Φεράν γιά νά τήν ξεφορτωθή.
 — 'Ο Ζάκ Φεράν ! έκανε ή Σάρρα μέ φωνή τόσο ταραγμένη, ώστε ή Κουκουβάγια τραβήχτηκε πίσω δύο θήματα τρομαγμένη.
 Συγχρόνως μία άπεράντη χαρά ζωγραφίστηκε στό χαρακτηριστικά της.
 — Τί τρέχει ; Τί θέλεις, κυρά μου ; ρώτησε ή Κουκουβάγια.
 — Πέρασαν δέκα χρόνια από τότε ; ρώτησε ή Σάρρα.
 — Ναι, δέκα χρόνια οσασά.
 — 'Ηταν μία μικρή ενυθη κοπέλλα...
 — Ναι, ναι... Είχε μάτια γαλάζια σαν τόν ουράνω...
 — Και ήταν ή ίδια... ή ίδια πού κλέψατε από τό Βουκεβάλ ; ρώτησε ή κόμησσα Σάρρα μέ άγνια.
 — Ναι, ή ίδια... Τήν πήραμε από τό Βουκεβάλ και τήν πήγαμε στή φυλακή του 'Αγίου Λαζάρου...
 — Ω, Θεέ μου ! Θεέ μου ! φώναξε ή κόμησσα Σάρρα, πέφτοντας γυνατιστή και ύψόνοντας τά χέρια της και νά μόνια της πρós τόν ουράνω. "Ακουτιόνητα τά θελήματά σου... Γονατίζω μπροστά σου... "Ω! άν μία τέτοια εύτυχία ήταν δυνατή... Άλλά όχι... όχι... Δέν μπορώ ακόμα νά πιστέψω τίποτε... Τέτοια εύτυχία !... Τέτοια εύτυχία...
 Και, άφοδ σηκώθηκε, ειπέ στήν Κουκουβάγια, ή όποια τήν κυττάζε άπορώντας:
 — Άκολούθησέ με !
 Και μέ γρήγορο βήμα, προηγήθηκε τής γραφάς...
 "Έφτασαν σέ λίγο σ' ένα δωμάτιο μέ μεγαλοπρεπή τζαματή πόρτα. Μήκαν κ' οι δύο μέσα κι' εκεί ή Σάρρα χτύπησε μέ δύναμη ένα κουδοϊνι. "Αιέσως ένας ύπνρέτης παρυσιαστήκης:
 — Άν έρθη κανείς και μέ ζητήση, του ειπέ ή κόμησσα, θά πητε πώς δέν εϊμ' έδω... "Ακουσες ; Μήν τύχη και μ' ένοχλήσει κανείς... Πήγαινε...
 ('Ακολουθεί)

'Η Μαριάνθη ζεσταινόταν κοντά στή φωτιά...